

ТАТКО МОЙ

Със тежка брадва във ръце
и с топло бащинско сърце,
запомнил съм те, татко, аз —
и тъй те знаех от тогаз.

Наметнал шарена торба,
с коматче сухо на гърба,
излизаше във утрен мрак
и връщаше се вечер чак.

Измъчен беше ти тогаз,
но криеше това от нас.
И често мокър, уморен,
пригръщаше ни пак засмен.

Във кал и дъжд, във сняг
и студ,
ти беше роб на черен труд
за нашия насъщен хлеб.
Почивка — нямаше за теб.

Но чувай, татко мой: сега
заякна моята снага.
И станах аз юнак голям —
готов съм помощ да ти дам.

Славчо Ангелов

ДА СЕ СЪМНЕ ПО-СКОРО

Един сиромаш човек пътувал по работа. Една вечер
закъснял край едно село.

— Ех, казал си той, — една нощ все ще се изкара,
не бива по това време да разбудям хората от сън. —
И легнал край един плет да нощува.

През нощта паднала слана, станало студено. Затре-
перал сиромашът като лист на дърво. Треперил той, послуш-
вал се дали петли няма да пропеят, оглеждал дали слън-
цето няма да изгрее, но нито петли пропявали, нито
слънце изгрявало. Не можал да се стърпи повече гор-
кият, па станал, качил се на плета и изкукуригал кол-
кото глас имал:

— Кукуригу-у-у!

Лавнали селските кучета, дигнало се селото на крак,
хванали го нощните пазачи и го запитали защо кукурига.

— Да се съмне по-скоро, бре братя, умрях от студ!
— казал разтрепераният бедняк.